

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବିନାଶୀ ଶରୀର ସହିତ ସ୍ନେହ ନରଖି, ଅବିନାଶୀ ବାବାତ୍ମକ ସହିତ ସ୍ନେହ ରଖି ତେବେ କାନଦିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଅନୈତିକ ସ୍ନେହ କାହାକୁ କୁହାଯିବ ଏବଂ ତା’ର ପରିଣାମ କ’ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ବିନାଶୀ ଶରୀର ପ୍ରତି ମୋହ ରଖିବା ହିଁ ଅନୈତିକ ସ୍ନେହ । ଯେଉଁମାନେ ବିନାଶୀ ଜିନିଷରେ ମୋହ ରଖିଥା’ନ୍ତି, ସେମାନେ କାନଦିଆ’ନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବା କାରଣରୁ କାନଦି ମାଡ଼ିଥାଏ । ସତ୍ସମୁଗରେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଥିବା କାରଣରୁ ସେଠାରେ କାନଦିବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ କାନଦିନତି ସେମାନେ ହରାଇଥା’ନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ବାବାତ୍ମକଠାରୁ ଅବିନାଶୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି — ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ତେବେ କାନଦିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ବାବା ମଧୁ ଅବିନାଶୀ । ତେଣୁ କାହାକୁ ଭଲପାଇବା ଦରକାର ? ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମାକୁ । ଅବିନାଶୀକୁ ହିଁ ଭଲପାଇବାକୁ ହେବ, ବିନାଶୀ ଶରୀରକୁ କ’ଣ ଭଲ ପାଇବା ଦରକାର କି ? ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆ ବିନାଶୀ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ ବିନାଶୀ, ଏହି ଶରୀର ମଧୁ ବିନାଶୀ ଅଟେ । ଏକମାତ୍ର ଆତ୍ମା ହିଁ ଅବିନାଶୀ, ଆତ୍ମାର ପ୍ରେମ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା କେବେ ମରିନଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସତ୍ସ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଅସତ୍ସ ହୋଇଗଲଣି, ବାସ୍ତବରେ ଅବିନାଶୀର ଅବିନାଶୀ ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିବା ଉଚିତ୍, ତୁମର ପ୍ରେମ ବିନାଶୀ ଶରୀର ସହିତ ହୋଇଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ କାନଦିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ତୁମର ଅବିନାଶୀ ସହିତ ପ୍ରେମ ନାହିଁ । ତୁମର ବିନାଶୀ ସହିତ ସ୍ନେହ ରହିଥିବାରୁ କାନଦିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବୁଥିବାରୁ କାନଦିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ଅଟ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା କାନଦିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ବିନାଶୀ ଶରୀର ପାଇଁ କାନଦୁଇନ୍ତି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ମଧୁ ଆତ୍ମାର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ, ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାତ୍ମକର ସନ୍ତାନ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା । ତେଣୁ ତୁମର କାନଦିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଇ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ, ଏହା ତ ଖେଳ ଅଟେ । ତୁମେ ଶରୀର ପ୍ରତି କାହିଁକି ମମତା ରଖୁଛ । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ, ନିଜକୁ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ, ଆତ୍ମା କେବେ ମରିନଥାଏ । ଗାୟନ ମଧୁ ରହିଛି ଯିଏ କାନଦିବ ସିଏ ହରାଇବ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ହିଁ ଯୋଗୁଁ ହୋଇପାରିବ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ଦେହ-ଅଭିମାନୀରୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କିପରି ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଉଛ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମମାନଙ୍କର ତୁମକୁ କାନଦିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ତୁମକୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ଆଉ କେବେ ତୁମେ କାନଦିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି କାନଦିବାର ଦୁନିଆ, ତାହା ହେଲା ହସିବାର ଦୁନିଆ । ଏହା ଦୁଃଖ ଦୁନିଆ ତାହା ସୁଖର ଦୁନିଆ । ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ବାବାତ୍ମକର ଅବିନାଶୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ସେମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଦେହକୁ ହିଁ ଦେଖି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଦେହର କଥା ମନେ ପଡ଼ିବାରୁ କାନଦୁଇନ୍ତି । ଦେଖୁଛନ୍ତି ମଧୁ ଶରୀର ବିନାଶ ହୋଇଗଲା ପୁଣି ତାକୁ ମନେପକାଇବା ଦ୍ଵାରା କ’ଣ ଫାଇଦା । ମାଟିକୁ କ’ଣ କେବେ ମନେପକାଯାଇଥାଏ ? ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା ଯାଇ ଅନ୍ଧ ଶରୀର ନେଇଥାଏ ।

ଏକଥା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି — ଯେଉଁମାନେ ଭଲ କର୍ମ କରିଥା’ନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ଭଲ ଶରୀର ମଧୁ ମିଳିଥାଏ । କର୍ମ ଅନୁସାରେ ପୁଣି କାହାକୁ ଖରାପ ରୋଗୀ ଶରୀର ମଧୁ ମିଳିଥାଏ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ଭଲ କର୍ମ କଲେ ଉପରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଉପରକୁ ତ କେହି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଭଲ କର୍ମ କରିଥିଲେ ଭଲ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଯଦିଓ ଭଲ ଜନ୍ମ ମିଳିବ ତଥାପି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କିପରି ଉପରକୁ ଚଢ଼ୁଛ । ଯଦିଓ ଭଲକର୍ମ କରିବା ଦ୍ଵାରା ମହାତ୍ମା ହେବେ ତଥାପି କଲା ତ କମ୍ ହୋଇଚାଲିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧୁ ଲିଙ୍ଗରତ୍ନକୁ ମନେପକାଇ ଭଲ କର୍ମ କରୁଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ କ୍ଷଣ ଉତ୍ତରୁ ସୁଖ ଦେଇଥାଏ । ତଥାପି ବି ଶିଢ଼ିରେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଯଦିଓ ତାଙ୍କର ନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଲ-ମନ୍ଦ କର୍ମକୁ ମଧୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ତାନ୍ତ୍ରିକମାନଙ୍କୁ କେତେ ସମ୍ମାନ ଦେଉଛନ୍ତି । କାର୍ଯ୍ୟସିଦ୍ଧି କରାଇବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଅଜ୍ଞାନତା । ଧରିନିଅ କେହି ପରୋକ୍ଷରେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରି ଧର୍ମଶାଳା, ତାକ୍ତରଖାନା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ପରଜନ୍ମରେ ଏହାର ପ୍ରତିଦାନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମିଳିଥାଏ । ଏମାନେ ବାବାତ୍ମକୁ ସ୍ତବ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି, ଯଦିଓ ଗାଳି ମଧୁ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ ବି ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ଭଗବାନଙ୍କର ହିଁ ନାମ ନେଉଛନ୍ତି । ବାକି ଅଜ୍ଞାନତା ଯୋଗୁଁ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ରୁଦ୍ଧ ପୂଜା କରିଥା’ନ୍ତି, ରୁଦ୍ଧକୁ ହିଁ ଭଗବାନ ବୋଲି ଭାବିଥା’ନ୍ତି । ରୁଦ୍ଧ ଯଦ୍ଵୟ ମଧୁ ରଚନା କରିଥା’ନ୍ତି । ଏମାନେ ଶିବ ରୁଦ୍ଧତ୍ମକର ପୂଜା ମଧୁ କରିଥା’ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ଏମାନେ ମୋର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ନଥିବାରୁ କ’ଣ କ’ଣ ସବୁ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେ ମନୁଷ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର ସେତେ ଗୁରୁ

ଅଛନ୍ତି । ଗଛରେ ନୂଆ-ନୂଆ ପତ୍ର, ଶାଖା-ପରଶାଖା ବାହାରିଲେ କେତେ ଶୋଭା ପାଇଥାଏ । ଏମାନେ ସତତଞ୍ଜୁଣୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଏମାନଙ୍କର ମହିମା କରାଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆ ହେଲା ବିନାଶୀ ବସ୍ତୁର ପରେମିକ । କାହାର-କାହା ସହିତ ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ ତେଣୁ ସେମାନେ ଯେପରି ମୋହରେ ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବଡ଼-ବଡ଼ ସେଠି ଲୋକ ମୋହର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ମାତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ନଥିବା ଯୋଗୁଁ ପତି ଦେହତ୍ୟାଗ କଲେ ବିଧବା ହୋଇ କେତେ କାନଦି କାନଦି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି, ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ରୂପରେ ଦେଖୁଛ ତେଣୁ ଟିକିଏ ହେଲେ ବି ଦୁଃଖ ହେଉନାହିଁ । ପାଠପଢ଼ାକୁ ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ପାଠପଢ଼ାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଲା ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ଏମାନଙ୍କୁ ସରକାରଙ୍କଠାରୁ ଦରମା ମିଳିଥାଏ । ପାଠପଢ଼ି କର୍ମଧନୀ କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ଯାଇ ପଇସା ମିଳିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ନୂଆ କଥା । ତୁମେ କିପରି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନରତ୍ନ ଦଞ୍ଚାରେ ନିଜର ଝୁଲାଇ ଭରପୁର କରୁଛ । ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ପାଠପଢ଼ାଉଥିବାରୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ହିଁ କରାଇବେ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ ବୋଲି ଭାବିବା ଭୁଲ ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ଓହୋ! ଯେବେ ଆମେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଇଥାଉ ତେବେ ଆମର ବୁଦ୍ଧି କେତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ବୁଦ୍ଧି ଯେପରି ପଶୁ ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କର ସେବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ହୋଇଥାଏ, ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ କିଛି ବି ହୋଇନଥାଏ । ରେସରେ ଦୌଡ଼ୁଥିବା ଘୋଡ଼ାର କେତେ ଯତ୍ନ ନେଇଥା'ନ୍ତି, ମାତ୍ର ଏଠାକାର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କ'ଣ ହେଲାଣି । କୁକୁରଙ୍କର ମଧ୍ୟ କେତେ ଯତ୍ନ ନେଉଛନ୍ତି, ତାକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହ କରି ସାଥରେ ମଧ୍ୟ ଶୁଆଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦେଖ ଦୁନିଆର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହେଲାଣି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏସବୁ ଧନ୍ଦା ହେବ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ତୁମକୁ ମାୟା ରାବଣ ଅସତ୍ୟ କରିଦେଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅସତ୍ୟର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅସତ୍ୟ ହୋଇଥିବାରୁ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଅସତ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟ ଏବଂ ଅସତ୍ୟ ଦୁନିଆରେ ଦେଖ କେତେ ଫରକ ରହିଛି ! ଏହି କଳିଯୁଗର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କ'ଣ ହେଲାଣି ! ମୁଁ ସଞ୍ଚରଣ ସ୍ଥାପନା କରୁଥିବାରୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ ନିଜର ସଞ୍ଚରଣ ଦେଖାଇ ପରଲୋଭନ କରୁଛି । ଏଠାରେ କେତେ କୃତ୍ରିମ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଛି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସଞ୍ଚରଣରେ ବସିଛୁ । ସଞ୍ଚରଣରେ କ'ଣ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ୧୦୦ ମହଲା ଘର ଆଦି ହେବ । କିପରି ସବୁ ଘରକୁ ସଜାଉଛନ୍ତି, ସଞ୍ଚରଣରେ ତ ଦୁଇ ମହଲା ଘର ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ, ଏତେ ଜାଗା ତୁମେ କ'ଣ କରିବ । ଏଠାରେ ଜମି ପାଇଁ କେତେ ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ସବୁ ଜମି ତୁମର ହେବ । କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ସିଏ ଲୌକିକ ଇଏ ପାରଲୌକିକ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ପାରଲୌକିକ ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଅଧାକାଳ୍ପ ତୁମେ ଭକ୍ତି କରୁଛ, ବାବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଦଞ୍ଚାରେ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିବ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ ମୋ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ମୋ ସହିତ ମିଶୁଛ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ରହୁଛି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତିଧାମରେ ରହୁଛ, ପୁଣି ସେଠାରୁ ତୁମେ ସଞ୍ଚରଣକୁ ଆସୁଛ । କିନ୍ତୁ ସଞ୍ଚରଣରେ ମୁଁ ରହିବି ନାହିଁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମା । ଏହା ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ପୁଣି ତୁମେ ଭୁଲିଯିବ । ଏହା ପୁରାଣ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ଯେତେବେଳେ ପରମ୍ପରାନ୍ତ ସଞ୍ଚରଣମୟ ନିଆସିଛି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ କିପରି ବିଆସିବ, ବାକି ଯାହା ବି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଅଛି, ସେସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛ । ମୁଁ ବୀଜରୂପ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ । ମୁଁ ତୁମକୁ କିଛି ବି କରିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ, ପାଦତଳେ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ । ତୁମେ କାହାର ପାଦତଳେ ପଡ଼ିବ ? ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ପାଦ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ତ ବରହମାତ୍ମାଙ୍କର ପାଦ ତଳେ ପଡ଼ିବା ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ତ ତୁମମାନଙ୍କର ସେବାଧାରୀ । ତାଙ୍କୁ ନିରାକାରୀ, ନିରହଂକାରୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ତାହା ପୁଣି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଥିବା ସମୟରେ ହିଁ ବାବା ତୁମକୁ ଅସରନତି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଲା ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନରତ୍ନର ଦାନ । ଯିଏ ଯେତେ ନେଇପାରିବେ । ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ନେଇ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦାନ କରିପାରିବ । ଏହି ରତ୍ନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି — ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ରତ୍ନ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଅଟେ । ପାଦେ ପାଦେରେ ପଦ୍ମର ଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେବା ପ୍ରତି ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ରହିବା ଦରକାର । ତୁମର ପାଦ ସ୍ଥାପନ ଯାତ୍ରାରେ ରହୁ, ଏହା ଦଞ୍ଚାରେ ତୁମେ ଅମର ହୋଇଯିବ । ସେଠାରେ ମରିବା ଚିନ୍ତା ରହିବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେବ, ମୋହନିତ୍ ରାଜାଙ୍କର କଥା ମଧ୍ୟ ଶୁଣିଥିବ, ଏକଥା ତ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ସେହିଭଳି କରୁଛନ୍ତି, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନର କଥା ଅଟେ ।

ରକ୍ଷାବନ୍ଧନର ପର୍ବ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ଏହା କେଉଁ ସମୟର କଥା ? କେବେ ଭଗବାନ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ କହିଥିଲେ ? ଏକଥା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣା ଯେ କେବେ ନୂଆ ଦୁନିଆ କେବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ହେଉଛି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏତିକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା, ଏବେ ନାହିଁ । ପୁନର୍ଜନ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ମାନୁଛନ୍ତି । ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ କହିଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ହେଲା ନା । ନିରାକାର ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ଆସି ସବୁ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦେହଧାରୀ ପିତା ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି, ଜୀବଜନ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏଭଳି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ ଯେ ଇଏ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି

ପ୍ରକାର ଆରବ୍ଦନା ରହିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ମନୁଷ୍ୟ ସେହିଭଳି ଆସବାସପତ୍ର ହେବ । ସେଠାରେ ପକ୍ଷୀ ଆଦି ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକଲାସ ସୁନ୍ଦର ହେବେ । ସେଠାରେ ସବୁ ଭଲ-ଭଲ ପଦାର୍ଥମାନ ରହିବ । ସେଠାକାର ଫଳ ମଧୁସ୍ବ ବହୁତ ମିଠା ଏବଂ ବଡ଼ । ପୁଣି ସେସବୁ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧୁରତା ସମାପ୍ତ ହୋଇ କଟୁତା ଆସିଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟ ପତିତ ହୋଇଯିବାରୁ ସବୁ କିଛି ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ସମୁଗ ଫାଷ୍ଟକଲାସ ପବିତ୍ର ହୋଇଥିବାରୁ ସବୁ ପଦାର୍ଥ ମଧୁସ୍ବ ଫାଷ୍ଟକଲାସ ହେବ । କଳିଯୁଗରେ ସବୁ କିଛି ପତିତ ହିଁ ଅଟେ । ସବୁ ଦିନିଷ ସତ୍ତ୍ବ, ରଜୋ, ତମୋ ....ଦେଇ ଗତି କରିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ସୁଖ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ତ ଶରୀର ମଧୁସ୍ବ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଉଷ୍ମାନ ଅଛି, କାହିଁ ସତ୍ସମୁଗ, କାହିଁ କଳିଯୁଗ । ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଉଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବ, ସାମ୍ରାଜ୍ୟସ୍ବ-ସମ୍ପଦତି ଉଭୟ ମିଳିଯିବ । ବାକି କ'ଣ ଦରକାର । ଯଦି ଦୁଇଟି ଯାକ ଚିନ୍ତା ଗୋଟିଏ ନଥିଲେ ମଧୁସ୍ବ ଖୁସି ରହିବ ନାହିଁ । ଧରିନିଅ ସାମ୍ରାଜ୍ୟସ୍ବ ଅଛି, ସମ୍ପଦତି ନାହିଁ ତେବେ ତାହା କେଉଁ କାମର । ଗାୟନ ମଧୁସ୍ବ ଅଛି, ଯଦି ପଇସା ଅଛି ଲତକାନା (ପାକିସ୍ଥାନ ଅନ୍ତର୍ଗତ ଏକ ଦରଶନୀୟ ସ୍ଥାନ) ବୁଲିକି ଆସ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଭାରତ ସୁନାର ଚଢ଼େଇ ଥିଲା, ଏବେ ସୁନା କେଉଁଠାରେ ଅଛି । ସୁନା, ଚାନ୍ଦି, ତମ୍ବା ସବୁ ଗଲା, ଏବେ ତ କେବଳ କାଗଜ ହିଁ କାଗଜ ରହିଛି । ଯଦି କାଗଜ ପାଣିରେ ଧୋଇଯିବ ତେବେ ପଇସା କେଉଁଠାରୁ ମିଳିବ । ସୁନା ତ ବହୁତ ଭାରି ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ସେହିଠାରେ ହିଁ ପତି ରହିଥାଏ । ଅଗ୍ନି ମଧୁସ୍ବ ସୁନାକୁ ଜଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ସବୁ ଦୁଃଖର କଥା ହିଁ ରହିଛି । ସତ୍ସମୁଗରେ ଏସବୁ କଥା ହେବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବାବା ସେତେବେଳେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଯେବେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । କାଲି ପୁଣି ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ହେବ । ବାବା ତ କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଏହା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଖୁସି ହିଁ ଖୁସି, ଏହା ଅନ୍ତିମ ସମୟର କଥା । ଅତିଦୂରୀୟ ସୁଖର କଥା ଗୋପ ଗୋପୀମାନଙ୍କୁ ପଚାର । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁମେ ସବୁ କିଛି ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯିବ ।

ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ସେକଥା ବାବା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶାନ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣନା ନେଉଛ । ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେପକାଉଛନ୍ତି, ବାବା ଶାନ୍ତିର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋ ପାଖକୁ କେଉଁମାନେ ଆସିପାରିବେ, ଅମୁକ-ଅମୁକ ଧର୍ମ ଅମୁକ-ଅମୁକ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ତ ଏମାନେ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ଢେର ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ବାହାରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ମହିମା ହେଉଛି । ପବିତ୍ର ଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ମହିମା ହେବା ଦରକାର । ଏମାନେ ନୂଆ ଅଟନ୍ତି । ପୁରୁଣାମାନଙ୍କର ତ ଏତେ ମହିମା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ସୁଖ ଭୋଗ କରି ତମୋପ୍ରଧାନକୁ ଚାଲିଗଲେଣି । କେତେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଗୁରୁ ବାହାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଅବିନାଶୀ ବୃକ୍ଷକୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେତିକି ବୃକ୍ଷ ପରସାରିତ ହୋଇଛି, ସେତିକି ଭକ୍ତିର ସାମଗ୍ରୀ ରହିଛି । ଉଷ୍ମାନର ବୀଜ ତ ବହୁତ ଛୋଟ । ଭକ୍ତି ତ ଅଧାକଲ୍ପ ଚାଲୁଛି, ଏହି ଉଷ୍ମାନ କେବଳ ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅଟେ । ଉଷ୍ମାନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ତୁମେ ଅଧାକଲ୍ପ ପାଇଁ ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛ । ଭକ୍ତି ଶେଷ ହୋଇ ପୁଣି ଦିନ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ହର୍ଷିତ ରହୁଛ ଏହାକୁ ଇଶ୍ବରଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ଲଟେରି କୁହାଯାଉଛି । ଏଥିପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ପଡ଼ୁଛି । ଇଶ୍ବରୀୟ ଲଟେରି ଏବଂ ଆସୁରୀ ଲଟେରିରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଆରବ୍ଦା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ବୃତିରେ ରହି ଯେଉଁ ପାଦ ପକାଇବ ସେହି ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା ହୋଇଯିବ, ସେହି ଆଧାରରେ ହିଁ ତୁମକୁ ଅମରପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଅବିନାଶୀ ଉଷ୍ମାନ ରତ୍ନ ମିଳୁଛି ତା'କୁ ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଅପାର ଖୁସିର ଅନୁଭବ କରିବାକୁ ହେବ । ଶରୀର ଗୁଡ଼ିକ ଠାରୁ ମୋହ ତୁଟାଇ ସଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ, ମୋହଜିତ୍ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:-

ସେବା ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥର ସନ୍ତୁଳନ ଦ୍ବାରା ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା କର୍ମଯୋଗୀ ହୁଅ ।

କର୍ମଯୋଗୀ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମ କରୁଥିବା ସମୟରେ ମଧୁସ୍ବ କର୍ମ ଏବଂ ଯୋଗର ସନ୍ତୁଳନ ରହୁଥିବ । ସେବା ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମ ଏବଂ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସୃଷ୍ଟି — ଏହି ଦୁଇଟିର ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବା ପାଇଁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଗବ୍ଦକୁ ମନେ ରଖ ଯେ ବାବା କରାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ଆତ୍ମା କରୁଛି । ଏହି ଗୋଟିଏ କଥା ଅତି ସହଜରେ କର୍ମ ଏବଂ ଯୋଗର ସନ୍ତୁଳନ କରାଇଦେବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ମଧୁସ୍ବ ମିଳିବ । କର୍ମକର୍ତ୍ତା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯେତେବେଳେ ନିଜକୁ କରାଉଥିବା ମାଲିକ ଭାବି ଦେଉଛ ସେତେବେଳେ ସନ୍ତୁଳନ ରହିପାରୁ ନାହିଁ ଏବଂ ମାୟା ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ପାଇଯାଉଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ଵାରା କୃତାର୍ଥ କରିବାର ସେବା କରିବାର ଅଛି ତେବେ ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ନିଜର ନିୟମରେ ସମାହିତ କରିଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***